

Դանիելի գիրք - Թիվ տասներկու

Խավար

Jeff Pippenger

2023-12-07

Ոգեշնչված խոսքի մեջ կրկնված որևէ բառ կամ արտահայտություն երկրորդ հրեշտակի պատգամի խորհրդանիշն է:

Եվ Նաբուգոդոնոսորի թագավորության երկրորդ տարում Նաբուգոդոնոսորը երազներ տեսավ, և նրա հոգին խռովվեց, ու քունը փախավ նրանից: Այն ժամանակ թագավորը հրամայեց կանչել մոգերին, աստղագուշակներին, կախարդներին և քաղդեացիներին, որպեսզի թագավորին հայտնեն նրա երազները: Եվ նրանք եկան ու կանգնեցին թագավորի առաջ: Եվ թագավորն ասաց նրանց. «Ես մի երազ տեսա, և իմ հոգին խռովվել է՝ այդ երազը հասկանալու համար»: Դանիել 2:1-3:

Գիշերվա «խավարի» մեջ Նաբուգոդոնոսորը մի արձանի մասին երազ տեսավ, բայց չէր կարողանում վերհիշել երազը: Գիշերային երազում նա արձանի մասին երազ տեսավ, սակայն արձանի երազը նրա հասկացողության համար նույնքան խավար էր, որքան այն գիշերը, երբ նա տեսել էր այդ երազը:

Այն ժամանակ Քաղդեացիները ասորերենով ասացին թագավորին. «Ո՛վ թագավոր, հավիտյան ապրի՛ր. պատմի՛ր քո ծառաներին երազը, և մենք կհայտնենք մեկնությունը»: Թագավորը պատասխանեց և ասաց Քաղդեացիներին. «Բանը հեռացել է ինձնից. եթե ինձ հայտնի չանեք երազը և նրա մեկնությունը, կտրտվելու եմ, և ձեր տները աղբակույտի կվերածվեն: Բայց եթե ցույց տաք երազը և նրա մեկնությունը, ինձնից պարգևներ, վարձատրություններ և մեծ պատիվ պիտի ստանաք. ուստի ինձ ցույց տվեք երազը և նրա մեկնությունը»: Դանիել 2:4-7:

Նաբուգոդոնոսորի պատկերային երազի փորձությունը մի փորձություն էր, որ նախատեսված էր բացահայտելու, թե ով կարող է տալ խավարով պատված մի պատկերի ճիշտ մարգարեական նկարագրությունը՝ այդ երազի բովանդակության մեկնության հետ միասին: Երկրորդ հրեշտակի լուրը, որը Միլլերական շարժման պատմության մեջ միացավ Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրին, նախապատկերվել էր Եղիայի միջոցով՝ Կարմեղոս լեռան վրա տեղի ունեցած մրցության ժամանակ: Դա ևս մի փորձություն էր, որը պետք է հայտնի դարձներ ոչ միայն, թե ով է ճշմարիտ Աստվածը, այլև թե ով է ճշմարիտ մարգարեն: Վիլյամ Միլլերը, որի մասին Քույր Ուայթը ուղղակիորեն ասում է, որ նա նախապատկերվել էր Եղիայի միջոցով, Կարմեղոս լեռան վրա ներկայացնում էր Եղիային: Սակայն ներկայացվածը ոչ այնքան Վիլյամ Միլլերն էր, որքան մարգարեական մեկնության այն կանոնները, որոնց ըմբռնմանը նա առաջնորդվել էր: Կարմեղոս լեռան վրա արական աստված Բահադի մարգարեները և իգական աստված Աշտարովթի մարգարեները ցույց տրվեցին որպես սուտ մարգարեներ: Միլլերականների պատմության մեջ բողոքական եկեղեցիները, ինչպես Կարմեղոս լեռան նախապատկերն էր ցույց տալիս, ապացուցվեցին սուտ

մարգարեներ:

Երբ բողոքական եկեղեցիները դրսևորեցին իրենց մերժումը Վիլյամ Միլլերի մարգարեական մեկնաբանության կանոնների նկատմամբ, նրանք դարձան Հռոմի դուստրերը: Մարգարեապես դուստրը իր մոր պատկերն է: Այն փորձությունը, որում բողոքականները ձախողվեցին միլլերական պատմության մեջ, այն փորձությունն էր, որը բացահայտեց և առաջ բերեց գազանի պատկերը (դուստրը): Հենց այնտեղ էր, որ ճշմարիտ բողոքականության եղջյուրը դրսևորվեց՝ ի հակադրություն ուրացյալ բողոքականության եղջյուրի: Նաբուգոդոնոսորը պահանջում էր մեկնություն, և այդպիսով նա նախախնամաբար ներգրավված էր թե՛ սուտ, թե՛ ճշմարիտ մարգարեների դրսևորման առաջացման մեջ:

Նրանք կրկին պատասխանեցին ու ասացին. «Թագավորը թող իր ծառաներին հայտնի երազը, և մենք նրա մեկնությունը ցույց կտանք»: Թագավորը պատասխանեց և ասաց. «Հաստատ գիտեմ, որ դուք ժամանակ եք ուզում շահել, որովհետև տեսնում եք, թե այդ բանը ինձանից հեռացել է: Բայց եթե ինձ չհայտնեք երազը, ձեզ համար միայն մեկ վճիռ կա, որովհետև դուք պատրաստել եք սուտ և ապականված խոսքեր՝ իմ առաջ ասելու, մինչև որ ժամանակը փոխվի: Ուրեմն ասացե՛ք ինձ երազը, և ես կիմանամ, որ կարող եք նրա մեկնությունը ցույց տալ»: Դանիել 2:7-9:

Փորձության ժամանակաշրջանների ավարտին այն տարբերությունը, որ ցուցադրվել էր Կարմեղոս լեռան վրա և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ներկայացվեց նաև Դանիելի երկրորդ գլխում: Կարմեղոս լեռան, միլլերիտական պատմության և Նաբուգոդոնոսորի արձանի մասին երազի երեք մարգարեական ներկայացումներում շեշտը դրված է ճիշտ մարգարեական մեկնաբանության վրա, ինչպես այն ներկայացված է Եղիայի, Միլլերի և Դանիելի միջոցով: Երազի մեկնաբանությունը այն լուրն է, որ բացվում է այն պատմության մեջ, որտեղ դրսևորվում են մարգարեների երկու դասեր:

Քաղղեացիները պատասխանեցին թագավորի առաջ և ասացին. «Երկրի վրա չկա մի մարդ, որ կարողանա հայտնել թագավորի բանը. ուստի չկա ոչ մի թագավոր, իշխան կամ տիրակալ, որ նման բաներ հարցրած լինի որևէ մոգից, աստղագուշակից կամ քաղղեացուց: Եվ այն, ինչ թագավորը պահանջում է, հազվագյուտ բան է, և չկա ուրիշ մեկը, որ կարողանա այն հայտնել թագավորի առաջ, բացի աստվածներից, որոնց բնակությունը մարմնի հետ չէ»: Դրա համար թագավորը բարկացավ և խիստ զայրացավ, և հրաման տվեց կործանել Բաբելոնի բոլոր իմաստուններին: Դանիել 2:10-12.

Քարմեղոս լեռան վրա Եղիան առաջարկեց փորձությունը, և այն փորձությունը, որ նա առաջարկեց, ոչ միայն պետք է հայտնի դարձներ, թե ով է ճշմարիտ Աստվածը, այլև՝ ով է ճշմարիտ մարգարեն: Դանիելի երկրորդ գլխում հենց քաղղեացիներն են սահմանում այն փորձությունը, որը բացահայտեց ճշմարիտի և կեղծի տարբերությունը: Նրանք բացատրում են, որ այն մեկնությունը, որ Նաբուգոդոնոսորը որոնում է, կարող է հայտնի լինել միայն Աստծո միջոցով, և ոչ թե մարդկանցով: Նրանք նաև բողոքում էին,

որ Նաբուգոդոնոսորի և նրա կրոնական իմաստունների միջև եղած հարաբերությունը սխալ հարաբերություն էր, երբ ասում էին. «այն հազվագյուտ բան է, որ թագավորը պահանջում է»: Նրանք ցանկանում էին, որ թագավորը, որը ներկայացնում էր պետությունը, հեռու մնար կրոնական ոլորտից, որի մեջ իրենք ընդունված էին որպես իշխանություն ունեցողներ: Նրանք չէին բողոքում եկեղեցու և պետության միության սկզբունքների դեմ, այլ բողոքում էին այն բանի դեմ, որ Նաբուգոդոնոսորը, ներկայացնելով պետությունը, պահանջում էր վերահսկել եկեղեցին: Նրանք կհամաձայնվեին եկեղեցի-պետություն հարաբերության հետ, եթե կրոնական առաջնորդներն իշխեին պետության վրա: Գազանի պատկերի փորձությունը այն վայրն է, որտեղ մենք վճռում ենք մեր հավիտենական ճակատագիրը, և Նաբուգոդոնոսորի պատկերի երազի պես՝ այն կյանք-կամ-մահ փորձություն է:

Եվ հրաման արձակվեց, որ իմաստունները սպանվեն. և փնտրում էին Դանիելին ու նրա ընկերներին, որպեսզի սպանեն: Այն ժամանակ Դանիելը խորհրդով և իմաստությամբ պատասխանեց Արիոքին՝ թագավորի թիկնապահների պետին, որը դուրս էր եկել՝ սպանելու Բաբելոնի իմաստուններին: Նա պատասխանեց և ասաց Արիոքին՝ թագավորի պետին. «Ինչո՞ւ է այս հրամանը թագավորից այդքան շտապով դուրս եկել»: Այն ժամանակ Արիոքը Դանիելին հայտնեց այդ բանը: Դանիել 2:13–15.

Երբ Դանիելը լուսավորվում է՝ հասկանալու համար դեռևս անհայտ արձանի երազի կյանքի և մահվան հանգամանքները, նա ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի լուսավորությունը այն փաստի վերաբերյալ, որ իրենք գտնվում են եռաստիճան փորձության գործընթացի երկրորդ և տեսանելի փորձության պատմության մեջ: Սակայն Դանիելը պարզապես չի ներկայացնում նրանց, ովքեր ընտրել էին ուտել ճիշտ կերակուրը և, հետևաբար, անցել էին առաջին փորձությունը, այլ նաև ներկայացնում է այն մարդկային ներկայացուցչին, որին Աստված տվել էր աստվածաշնչյան մարգարեության վերաբերյալ հատուկ խորաթափանցություն:

Եվ այս չորս պատանիներին Աստված շնորհեց գիտություն և հմտություն ամեն ուսման և իմաստության մեջ, իսկ Դանիելը հասկացողություն ուներ բոլոր տեսիլքների և երազների վերաբերյալ: Դանիել 1:17.

Թեև չորս հավատարիմ եբրայեցիներն էլ հաղթահարեցին սննդակարգի փորձությունը, Դանիելն ընտրվեց որպես տեսիլքների և երազների պատգամաբեր: Դանիելը ներկայացնում է մարգարեական պատգամաբերին, ինչպես որ նա ներկայացված է Եղիայի, Հովհաննես Մկրտչի, Հովհաննես Հայտնիչի, Ուիլյամ Միլլերի և Future for America-ի միջոցով: Մարգարեական պատգամաբերը երբեք չի բաժանվում մարգարեական փորձությունից:

Քրիստոսի ժամանակներում նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, չէին կարող օգուտ քաղել Հիսուսից: Միլլերական պատմության մեջ նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը (ներկայացված Ուիլյամ Միլլերի կողմից), չէին կարող օգուտ քաղել երկրորդ պատգամից: Երկու պատմություններում էլ հավատարիմները չէին ճանաչում, թե դեպի ուր էր տանում փորձության ընթացքը: Աշակերտները հրաժարվում էին տեսնել խաչը, թեև նրանց հստակ ասվել էր, որ դա պետք է տեղի ունենա:

Միլլերականները չէին կարող տեսնել մեծ հիասթափությունը: Դանիելը, երբ Արիովքից տեղեկացավ Նաբուգոդոնոսորի արձանի երազի հետ կապված կյանքի և մահվան հանգամանքների մասին, չէր գիտեր, թե ինչ էր երազի բովանդակությունը կամ դեպի ուր էր տանում արձանի փորձությունը: Նրա իմացածը միայն այն էր, որ դա կյանքի ու մահվան իրադրություն էր: Ուստի Դանիելին ժամանակ էր հարկավոր՝ մեկնությունը հասկանալու համար:

Ապա Դանիելը մտավ և թագավորից խնդրեց, որ իրեն ժամանակ տա, և ինքը թագավորին հայտնի մեկնությունը: Դանիել 2:16:

Դանիելը առաջին փորձության ժամանակ իր որոշած կերակուրն ընդունելու մեջ հավատք էր դրսևորել (մեթոդաբանություն): Ուստի նրան ժամանակ տրվեց, ինչպես նաև աշակերտներին՝ Քրիստոսի օրերում: Աշակերտներին տրված ժամանակը Քրիստոսի մահվան, թաղման, հարության և Նրա սկզբնական համբարձման ժամանակահատվածն էր, նախքան Նա կհանդիպեր աշակերտներին Էմմավուսի ճանապարհին, և ապա կրկին՝ վերնատանը: Այնուհետև, ժամանակի վերջում, Նա շնչեց նրանց վրա Սուրբ Հոգին:

Եվ այս ասելուց հետո նրանց վրա փչեց ու ասաց նրանց. «Առե՛ք Սուրբ Հոգին»: Հովհաննես 20:22:

Եզեկիելը մարգարեացավ, և մեռյալ ոսկորները հավաքվեցին: Այնուհետև Եզեկիելը կրկին մարգարեացավ, և Սուրբ Հոգին փչվեց նորակազմ մարմինների վրա, ու նրանք կանգնեցին որպես հզոր բանակ: Երբ Քրիստոսը փչեց աշակերտների վրա, Նա բացեց նրանց հասկացողությունը:

Այն ժամանակ նրանց միտքը բացեց, որպեսզի հասկանան Գրքերը: Դուկաս 24:25:

Բոլոր մարգարեները խոսում են աշխարհի վախճանի մասին, և Դանիելը բացառություն չէ: Ժամանակը, որ նա խնդրեց, այնպիսի ժամանակամիջոց էր, որի ընթացքում նա կարող էր լուսավորություն ընդունել: Միլլերականների համար սպասման ժամանակը տևեց առաջին հիասթափությունից մինչև այն պահը, երբ նրանք ճանաչեցին, որ իրենք գտնվում էին հապաղման ժամանակում՝ կապված Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլխի և Ամբակումի երկրորդ գլխի մարգարեությունների հետ: Միլլերականների պատմության մեջ հապաղման ժամանակի պատմությունը կատարվեց երկրորդ հրեշտակի պատգամի ժամանակ: Դանիելի երկրորդ գլուխը ներկայացնում է նույն պատմությունը, ուստի նրա ժամանակ խնդրելը մարգարեաբար համընկնում է Միլլերականների հապաղման ժամանակի հետ: Հետևաբար, Դանիելի ժամանակ խնդրելը և Միլլերականների հապաղման ժամանակը ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի հապաղման ժամանակը, որը սկսվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին:

Դանիելի՝ Նաբուգոդոնոսորի արձանի մասին երազը հասկանալու համար ժամանակ խնդրելը Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված է որպես այն երեքուկես օրը, երբ երկու վկաները մեռած պառկած են փողոցում: Հայտնություն

տասնմեկի այդ երեքուկես օրվա պատմության մեջ, այն երեքուկես օրերի, որոնք խորհրդանշաբար ներկայացնում են մարգարեական անապատը, կա մի ձայն, որ աղաղակում է: Մարդկային այն ձայնը, որ Միսիթարիչը գործածում է՝ մեռած չոր ոսկորներին արթնացնելու և կյանք տալու համար, ներկայացված է Դանիելով, որին տրված է մարգարեական հայտնությունը, թե ինչ էր երազը և ինչ էր այն ներկայացնում: Անապատում աղաղակողի ձայնին, ինչպես ներկայացված է Դանիելով, տրված է երազների և տեսիլքների մարգարեական ըմբռնումը: Չայնը աղաղակում է՝ այդպիսով ցույց տալով, որ նրան տրվել է Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, և աղաղակը տրվում է կեսգիշերին, ինչը ներկայացնում է խավարը:

Կեսգիշերի ամենախոր խավարի մեջ ձայնին (Դանիելին) տրվեց հասկանալ մի պատգամ, որ ծածկված էր խավարով: Չայնին (Եզեկիելին) տրված հրամանն այն է, որ մարգարեանա մեռած չոր ոսկորներին: Եվ երբ նա այդպես է անում, Միսիթարիչը շնչվում է փողոցում ընկած մեռյալների վրա, և նրանք «կենդանանում» են: Սակայն այդ կենդանացումը կատարվում է միայն աղոթքով: Աղոթքը նշանաբար է փողոցում սպանված մեռած չոր ոսկորների կենդանացման պատմության մեջ: Դանիելը մարգարեաբար ներկայացնում է այդ նշանաբարը՝ հենց այն համապատասխան տեղում, որտեղ նշանաբարը նույնացվում է:

«Մեզանում ճշմարիտ աստվածապաշտության վերածնունդը մեր բոլոր կարիքներից ամենամեծն ու ամենահրատապն է: Դրան ձգտելը պետք է լինի մեր առաջնակարգ գործը: Պետք է լինի ջերմեռանդ ջանք՝ ստանալու Տիրոջ օրհնությունը, ոչ թե այն պատճառով, որ Աստված պատրաստակամ չէ մեզ վրա թափելու Իր օրհնությունը, այլ որովհետև մենք անպատրաստ ենք այն ընդունելու: Մեր երկնային Հայրը շատ ավելի պատրաստակամ է Իր Սուրբ Հոգին տալու նրանց, որ Նրանից խնդրում են, քան երկրային ծնողները՝ բարի պարզկներ տալու իրենց երեխաներին: Բայց մեր գործն է՝ խոստովանությամբ, խոնարհեցմամբ, ապաշխարությամբ և ջերմեռանդ աղոթքով, կատարել այն պայմանները, որոնց հիման վրա Աստված խոստացել է մեզ տալ Իր օրհնությունը: Վերածնունդ կարելի է ակնկալել միայն աղոթքի պատասխանով: Քանի դեռ ժողովուրդն այսքան գուրկ է Աստծո Սուրբ Հոգուց, նա չի կարող գնահատել Խոսքի քարոզչությունը. բայց երբ Հոգու գործությունը դիպչի նրանց սրտերին, այն ժամանակ ներկայացված պատգամները անագդու չեն լինի: Առաջնորդվելով Աստծո Խոսքի ուսմունքներով, Նրա Հոգու հայտնությամբ, առողջ դատողություն գործադրելով, նրանք, ովքեր մասնակցում են մեր ժողովներին, կստանան թանկագին փորձառություն և, վերադառնալով տուն, պատրաստ կլինեն գործադրելու առողջարար ազդեցություն»:

«Հին դրոշակակիրները գիտեին, թե ինչ է աղոթքի մեջ գոտեմարտել Աստծո հետ և վայելել Նրա Հոգու հեղումը: Բայց նրանք անցնում են գործողության ասպարեզից. և ո՞վքեր են ելնում՝ նրանց տեղերը զբաղեցնելու: Ի՞նչ վիճակում է աճող սերունդը: Դարձի եկե՞լ են նրանք դեպի Աստված: Արդյո՞ք մենք արթուն ենք այն գործին, որ կատարվում է երկնային սրբարանում, թե՞ սպասում ենք, որ որևէ հարկադրող գործություն գա եկեղեցու վրա, նախքան մենք կարթնանանք: Ակնկալում ենք տեսնել, որ ամբողջ եկեղեցին վերակենդանանա: Այդ ժամանակը երբեք չի գա»:

«Եկեղեցու մեջ կան մարդիկ, որոնք դարձի չեն եկել և որոնք չեն միանա ջերմեռանդ, հաղթող աղոթքի մեջ: Մենք պետք է ձեռնամուխ լինենք գործին անհատապես: Մենք պետք է ավելի շատ աղոթենք և ավելի քիչ խոսենք: Անօրենությունը շատացել է, և ժողովրդին պետք է սովորեցնել, որ չբավարարվի աստվածապաշտության ձևով՝ առանց ոգու և զորության: Եթե մենք նպատակադրված լինենք քննելու մեր սեփական սրտերը, հեռացնելու մեր մեղքերը և ուղղելու մեր չար հակումները, մեր հոգիները ունայնության չեն բարձրանա. մենք անվստահ կլինենք ինքներս մեզ նկատմամբ՝ մշտապես գիտակցելով, որ մեր բավականությունը Աստծուց է»: Selected Messages, գիրք 1, 121, 122.

Դանիելի ընտրած կերակուրի հանդեպ ունեցած հավատքի հիման վրա նա ապա բերվեց տեսանելի փորձության մի ընթացքի մեջ, որը պահանջում էր, որ նա գործադրեր այն մեթոդաբանությունը, որը ներկայացված էր իր կերակուրով, նախ խոստանալով, որ իր Աստվածը պիտի հայտնի և բացատրի երազը, և ապա իրագործելով այդ երազի ներկայացումը թագավորին: Նա ուներ ճիշտ կերակուրը, այսինքն՝ ճիշտ մեթոդաբանությունը, և ապա պետք է տեսանելիորեն դրսևորեր իր հավատքը՝ ներկայացնելով Նաբուգոդոնոսորի արձանի երազի պատգամը, որը գտնվում էր բացարձակ «խավարի» մեջ: Նրա հաջորդ գործողությունը նրա հավատքի տեսանելի դրսևորումն էր, որովհետև այնժամ նա կիրառեց աստվածային բանաձևը Աստծո ժողովրդի համար, երբ նրանք հայտնվում են խավարի մեջ:

«Չարի խավարը պատում է նրանց, ովքեր անտեսում են աղոթելը: Թշնամու շշնջացող գայթակղությունները նրանց հրապուրում են դեպի մեղք, և այս ամենը նրա համար է, որ նրանք չեն օգտվում այն արտոնություններից, որոնք Աստված տվել է նրանց՝ աղոթքի աստվածային կարգադրությամբ: Ինչո՞ւ Աստծո որդիներն ու դուստրերը պիտի դժկամ լինեն աղոթելու, երբ աղոթքը հավատքի ձեռքում եղող բանալին է՝ բացելու երկնքի գանձարանը, որտեղ պահված են Ամենակարողության անսահման պաշարները: Առանց անդադար աղոթքի և զգոն արթնության մենք վտանգի մեջ ենք անփութ դառնալու և ուղիղ ճանապարհից շեղվելու: Հակառակորդը շարունակաբար ձգտում է փակել ճանապարհը դեպի ողորմության աթոռը, որպեսզի մենք ջերմեռանդ աղաչանքով և հավատքով չստանանք այն շնորհն ու զորությունը, որոնցով կարող ենք դիմադրել գայթակղությանը»: Քրիստոսին տանող քայլերը, 94:

Նաբուգոդոնոսորի գիշերային երազի բովանդակության խավարից ծանրացած՝ Դանիելը իր երեք ընկերակիցների հետ միասին աղոթեց:

Այն ժամանակ Դանիելը գնաց իր տունը և այդ բանը հայտնեց Անանիային, Միսայելին և Ազարիային՝ իր ընկերներին, որպեսզի նրանք երկնքի Աստծու ողորմություն հայցեն այս գաղտնիքի վերաբերյալ, որպեսզի Դանիելը և իր ընկերները չկորչեն Բաբելոնի մյուս իմաստունների հետ միասին: Այն ժամանակ գիշերային տեսիլքով այդ գաղտնիքը հայտնվեց Դանիելին: Այն ժամանակ Դանիելը օրհնեց երկնքի Աստծուն: Դանիելը պատասխանեց և ասաց. «Օրհնյալ լինի Աստծու անունը հավիտյանս հավիտենից, որովհետև իմաստությունն ու զորությունը Նրանն են: Եվ Նա փոխում է ժամանակներն ու ժամկետները, թագավորներին հեռացնում է

և թագավորներ է կանգնեցնում, իմաստություն է տալիս իմաստուններին և գիտություն՝ հանճարեղներին: Նա է, որ հայտնում է խորն ու ծածուկ բաները. Նա գիտի, թե ինչ կա խավարում, և լույսը բնակվում է Նրա մոտ: Քեզ եմ գոհություն հայտնում և Քեզ եմ օրհնում, ո՛վ իմ հայրերի Աստված, որ ինձ տվեցիր իմաստություն և գործություն, և այժմ ինձ հայտնի դարձրիր այն, ինչ Քեզանից խնդրում էինք, որովհետև այժմ մեզ հայտնի դարձրիր թագավորի բանը»: Դանիել 2:17-23.

Այնուհետև Դանիելը վարձատրվեց Նրանից, որ «գիտի, թե ինչ կա խավարի մեջ»: Կիրակնօրյա օրենսդրության շարժումն ընթանում է խավարի մեջ, և նրանք, ովքեր դավանել են, թե սնվում են աստվածային կերակուրով, պարտավոր են ճանաչել գազանի պատկերի կազմավորումը, որը նախապատրաստում է կրոնական և քաղաքական հարթակը՝ պապական իշխանության դրոշմը պարտադրելու համար:

Դանիել երկրորդ գլուխը նույնացնում է ոչ թե պարզապես երկրորդ հրեշտակի պատմությունը Միլլերական պատմության մեջ, այլ առավել անմիջականորեն պատկերում է երկրորդ հրեշտակի պատմությունը երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ: Նաբուգոդոնոսորի արձանի երազի փորձության մեջ ներկայացված է գազանի պատկերի փորձությունը: Աստծո ժողովրդի՝ մոտեցող կիրակնօրյա օրենքի կենաց և մահու հանգամանքներին արթնանալու մարգարեական քայլերը շատ որոշակիորեն նույնացվում են Դանիելի և Հայտնության գրքերում:

Դանիելը ներկայացնում է այն պատմության պատգամաբերին, որի մեջ առաջ է գնում արձանի երազի կյանքի կամ մահու պատգամը: Նա հաստատում է մնում այն կերակուրի վրա, որ հասկացել է, և հավատքով հայտարարում է, որ Աստված կարող է հայտնի անել տեսիլքը, բայց ժամանակ է խնդրում: Այդ ժամանակը հապաղման ժամանակն է: Հապաղման ժամանակի ավարտին նրան տրվում է գիտություն այն բանի մասին, թե ինչ կար Նաբուգոդոնոսորի խավար երազում, սակայն ոչ միայն այդքանը: Նա ոչ միայն ստանում է արձանի երազի ըմբռնումը, որը նախանշում է գազանի պատկերը և դրա հետ կապված փորձությունը, այլև հապաղման ժամանակի վերջում փառաբանում է Աստծուն, որովհետև Աստված «իմաստութիւն կու տայ իմաստուններուն, եւ գիտութիւն՝ անոնց, որ խոհեմութիւն կը հասկնան. Ան կը յայտնէ խորունկ եւ ծածուկ բաները. Ան գիտէ, թե ինչ կայ խաւարին մէջ, եւ լոյսը Անոր հետ կը բնակի»:

Դանիելն այստեղ իր գովասանքը դնում է այն համատեքստի մեջ, որ տեղի է ունեցել «գիտության աճ», որովհետև նա, ով տասներկուերորդ գլխում նշում է, որ «իմաստունները» պիտի հասկանան «գիտության աճը», նաև գովաբանում է Աստծուն այն բանի համար, որ Նա «իմաստություն» և «գիտություն» էր տվել «իմաստուններին»: Նա ուղղակիորեն հղում է անում իմաստուն կույսերին և իր ժամանակը կապում է հապաղման ժամանակի հետ: Նա երկրորդ գլխում գտնված պատկերը անմիջականորեն տեղադրում է Մատթեոս քսանհինգի հապաղման ժամանակի կատարյալ կատարման մեջ՝ երրորդ հրեշտակի շարժման շրջանակում: Առավել նշանակալից է այն փաստը, որ Հայտնություն գիրքը ցույց է տալիս, որ փորձաշրջանի

ավարտից անմիջապես առաջ Հովհաննեսին ասվեց չկնքել Դանիելի և Հայտնության գրքերի մարգարեությունների խոսքերը, որովհետև դրանք նույն գիրքն են:

Եվ ինձ ասաց. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Ով անիրավ է, թող դեռ անիրավություն անի, և ով պիղծ է, թող դեռ պղծվի, և ով արդար է, թող դեռ արդարություն գործի, և ով սուրբ է, թող դեռ սրբանա»: Հայտնություն 22:10, 11:

Ժամանակը, երբ Դանիելի և Հայտնության մարգարեությունները պետք է բացվեն, տասը կույսերի առակի ուշացման ժամանակն է, և այդ ժամանակը ներկայացված է Դանիելի ժամանակ խնդրելով: Նրա ժամանակի խնդրանքին հաջորդեց աղոթքը, որը պետք է տեղի ունենա մեռյալ չոր ոսկորների հարությունից առաջ: Այն ժամանակաշրջանում, երբ գիտության աճը և խավարով ծածկված երազի պատկերի ըմբռնումը հայտնվեց, Աստված Դանիելի համար ևս մի բան արեց: «Նա հայտնում է խորը և գաղտնի բաները»: Կեսգիշերյան աղաղակի պատմության գաղտնի բանը Հայտնության այն մարգարեությունն է, որ բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Այդ «խորը և գաղտնի» բանը «ճշմարտությունն» է:

Ճշմարտությունը դառնում է այն մարգարեական բանալին, որ բացվում է Դանիելով ներկայացված պատգամաբերի առջև և թույլ է տալիս ճանաչել «յոթ որոտների» ծածուկ պատմությունը: Ծածուկ պատմությունը երեք ուղենիշների պատմությունն է: Առաջինը հիասթափություն է, և վերջինը՝ նույնպես հիասթափություն, ինչպես պատկերված է միլլերական պատմության մեջ: Երբայերեն այն բառը, որ թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն», ստեղծվել է «Հրաշալի Լեզվաբանի» կողմից՝ երբայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերի միավորմամբ: Հիսուսը առաջինն ու վերջինն է, և Նա է «ճշմարտությունը»: «Հրաշալի Լեզվաբանի» ստեղծած բառի կառուցվածքը մատնանշում է այն երեք մարգարեական ուղենիշները, որոնք «յոթ որոտների» ծածուկ պատմությունն են, և որոնք պետք է կնքված մնար մինչև Դանիելը «Ժամանակ» խնդրեց և աղոթքի դիմեց:

2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը առաջին ճանապարհանշանն էր, և այն պատկերում է այն հիասթափությունը, որը կապված է երեք ճանապարհանշաններից վերջինի՝ Կիրակնօրյա օրենքի հետ: Միջին տառը՝ տասներեքերորդ տառը, ապստամբության խորհրդանիշ է, և այն յոթ որոտների թաքնված պատմության միջին ճանապարհանշանի խորհրդանիշն է: Ապստամբությունը ներկայացված է հիմար կույսերով՝ Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակ, որովհետև Կեսգիշերյան աղաղակը 2020 թվականի հուլիսի 18-ի, Կեսգիշերյան աղաղակի և շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքի եռաստիճան պատմության միջին ճանապարհանշանն է: Հենց որ կեսգիշեր է լինում, ժամանակը անցնում է տասներեքերորդ ժամի մեջ, որտեղ հիմար կույսերի տեսանելի դրսևորումը ցուցադրվում է նրանց կողմից այն ճանաչմամբ, որ իրենք չունեն ոսկե յուղը:

Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի «երեքուկես օրերի» խորհրդանշական «անապատում» Աստծո ժողովուրդը ներկայացվում է որպես գտնվող «յոթ

ժամանակների» անեծքի խորհրդանշական պատմության մեջ: Այդ ժամանակաշրջանի վերջում նրանք պետք է գիտակցեն, որ ցրված են եղել, որ մեղանչել են, որ իրենց հայրերը մեղանչել են, որ իրենք ընթացել են Աստծուն հակառակ, և որ Աստված էլ ընթացել է իրենց հակառակ: Այդ գիտակցությունը պետք է նրանց առաջնորդի աղոթելու Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը: Այն գիտակցությունը, որ նրանք պետք է աղոթեն Ղևտականի քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, մարգարեորեն համընկնում է Դանիելի երկրորդ գլխի աղոթքի հետ և պատկերավորվում է իններորդ գլխում Դանիելի աղոթքով: Պատճառը, որ Դանիելը իններորդ գլխում աղոթեց Ղևտականի քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, հիմնված էր նրա գիտակցության վրա, որ նա գտնվում էր Երեմիայի մարգարեության՝ Աստծո ժողովրդի գերության մասին յոթանասուն տարիների ավարտին:

Այդ նույն յոթանասուն տարիները ներկայացնում են Աստծո ժողովրդի կնքման պատմությունը: Այդ յոթանասուն տարիները ներկայացնում են Մադաքիա գրքի երրորդ գլխի մաքրագործումը և Քրիստոսի կողմից տաճարի երկու մաքրագործումները: Դրանք ներկայացնում են գազանի պատկերի փորձության պատմությունը: Այդ պատմությունը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքով: Այդ խորհրդանշական յոթանասունամյա ժամանակահատվածի ավարտին Դանիելը փնտրում է «հապաղման ժամանակ», որպեսզի կարողանա աղոթել: Նրա աղոթքին պատասխան տրվեց, երբ մարգարեության վերջնական գաղտնիքը հայտնվեց նրան: Այդ հայտնությունը եկավ, մինչև Աստծո ճշմարիտ բողոքական ժողովուրդը դեռևս «անապատում»՝ ցրման ժամանակաշրջանում էր 2020 թվականի հուլիսի 18-ից հետո: Այդ ժամանակ «ճշմարտությունը» հայտնվեց «անապատում աղաղակողի ձայնին»:

Մենք Դանիելի երկրորդ գլխի քննարկումը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ Տիրոջ բարկությունը բորբոքվեց այս երկրի դեմ, որպեսզի նրա վրա բերի բոլոր այն անեծքները, որ գրված են այս գրքում. և Տերը նրանց արմատախիլ արեց իրենց երկրից՝ բարկությամբ, սաստիկ զայրույթով և մեծ վրդովմամբ, և նետեց նրանց ուրիշ երկիր, ինչպես որ այսօր է: Ծածուկ բաները պատկանում են մեր Տեր Աստծուն, բայց հայտնվածները՝ մեզ և մեր որդիներին հավիտյան, որպեսզի կատարենք այս օրենքի բոլոր խոսքերը: Երկրորդ Օրինաց 29:27–29.